Ue aasta essimenne Hommiko.

(nach Witschel, pag. 136. von 1809.)

Issand, kelle nähhes Taewa-ringis
Tuhhat päikest touswad — werewad!
Sinno walgust-andwa Jstme ümber
Keik ma-ilmad waikselt keerlewad.

Sa, kes ikka olled, watad mahha
Tuhhat tuhhat surno-haua peäl'!
Ja sest, mis on tolmuks kaddund, kutsub
Wälja ued lomad Sinno heäl.

Sinno aastad üllesleikamatta
Aeg So ollemist ei liguta!
Tuhhat aastat Sull' ei silmapilguks —
Ei sa öhto senna putuda.

Mis on pörmust sündind innimenne,
Kedda kadduwus siin kaswatab,
Et ni wode-täie aia jooksus
Sinno heldus tedda wahwastab?

Et ei tuhhat kiwwi wahhel rikku
Temma laewokest ö pimmedus,
Ja ta senna saddamasse aiaks,
Kuhho juhhatab So öppetus.

Sa ei löppe! mo joud ka-ub ärra
Kui surm näitab omma wikkati —
Sa jääd — kui ka päike kahwatamas,
Ja ilm wannaks saab kui riegi.

Sa, kes ärraarwand keik ja seädnud,
Sa, kes teinud keik ni targaste!
Sinno armo eest ma, römo nuttes,
Annan ohwriks süddant Sinnule.

Lodan Sinno peäle kui So kässt
Pakkub mulle murre karrikast,
Lodan kui mo te siin löppend, et So
Walgus kelab mo ööd wiwimast.

Sellepärrast ma ei pallo sinnust
Muud kui sedda, mis Sa annad mull'.
Keigel' annad römo! Mis siis pallun!
Minno palwe touseb tänno-palweks Sull'.
